

Universitätsbibliothek Wuppertal

Lukianu Hapanta

Lucianus <Samosatensis>

Basileae, [1619]

Iunonis et Iovis

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1448](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1448)

DEORVM

Dialogi.

HPAC KAI IYNONIS ET
ΔΙΟ. Iouis.

Iacobo Micyllo interprete.
I Y N O.

ON Iſiουα
τῶν ὀρᾶς
ὦ Ζεῦ; ποῖ.
ὀρῶ τινα τὸν
πρόπορ ἢ

γῆ; Ζ. ἀνδρωπορ ἐν γῆσδρ, ὦ
Ηρα, καὶ συμποληδρ. ὃ γῆ ἀρ
σῶλιῦ ἡμῖν, ἀνάξι. ὃ ἴ συμ
ποσιῦ ἄρ. Ηρα. ἀπ' ἀνάξιός
δῆ, ὕδειςῦς γῆ ὀρ, ὡς τῆ μῆνῆς
τι σῶσιῦ. Ζ. τί δῆ ὕδειςῦ;
καὶ γῆ οἶμα, ἡμῆ εἰδῆσῶ.
Ηρα. τί δῆ ἄπο καὶ γῆ ὀρ ἄσχεῦ
νομα ἐπῆρ ἄντὸ τῶσδρ δῆ
ὀϊτόλημορ. Ζ. καὶ μὴδ ὀρ
τῶτο καὶ μάδορ ἔποισ ἄρ, ὀ.
ἄρ καὶ ἄσχοις ἐπῆσειῦ,
μῶρ ἔρ ἐπῆρα τινά; σῶσιῦ
μῆ γῆ ὀ ποῖσρ τι τὸ ἄσχεδρ.

XIONEN
hunc vides
Iupiter. quī
būsnā mo
ribus affea

ctum putas. IVP. Hominem
esse vtilē, Iuno, & combibo
nem: non enim cōuersaretur
nobiscum, si indignus conui
uio foret. IYN. At indignus
est, contumeliosus certe exis
tens. quapropter nō ampliūs
conuersetur nobiscum. IVP.
Quid autem contumeliæ in
tulit? oportet enim (ut puto)
& me scire. IYN. Quid
verò aliud? Etenim erube
scō dicere ipsum: tale est
quod sibi sumpsit. IVP. At
qui ob hoc tantò etiam magis dicere debebas, in quantum
ille turpia quoque conatus est. Num igitur sollicitauit ali
quam ad stuprum? intelligo enim cuiusmodi turpe sit,
quod

ὄπρ' ἀρ' ὀκνήσῃσας ἀπ' ἡμ. Ἡρ.
 αὐτῶν ἰμὶ, ἕκ' ἀλλῶ τινα,
 ὃ Ζεῦ, πωλοῦ ἴδ' ἡ χρονον.
 καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἡγρόνῃ τὸ
 πρῶτον, διότι ἀγρῶς ἀφ' ἰώ-
 ραῖς ἰμὶ. ὃ δ' καὶ ἔστιν ἴπυ.
 δάκρυ, καὶ ἀποτὶ πῖσσα παρ
 ραδοίῳ τῷ Γανυμήδῃ τὸ
 ἔκπομα, ὃ δ' ἦτα ἔρ' αὐτῶ ἔκασ-
 νο πῖπυ. καὶ λαδῶν ἰφίλη
 μεταξὺ, καὶ πῆς τὸς ὀφθαλ-
 μὸς πῆσῃ, καὶ αὐθὺς ἀφ' ἰώ-
 ραῖς ἰμὶ. ταῦτα ἴδ' ἡ σιωίῳ
 ἔρωτικὰ ὄντα, καὶ ἔπιπολὺ
 μὲν ἰδ' ὀμῶν λῆγῃ πῆς σῆ, καὶ
 ὀμῶν πῶσσαδαι τῆς μανίας
 τὸν ἀνθρώπον. ἐπὶ δ' καὶ δό-
 γος ἰτόλησέ μοι πῆσῃ
 καὶ, ἰζὼ μὲν ἀφῆσα αὐτ' ἔτι
 δακρύοιζα, πῆκεν ἰδ' ὀμῶν,
 ἰπὶ φραξάμην τὰ ὄτα ὡς μὴ
 δ' ἀπόσωμι αὐτῆ ὕβρισι καὶ
 ἰκίῳ ὄντος, ἀπ' ἡλθὸν ἰοι φρά-
 σσα. οὐ δ' αὐτὸς ὄρα ὄπως
 μὲτα τ' ἄνδρα. Ζεῦ, ἰζὼ ἰα-
 τάρως ἰπ' ἰμὶ αὐτόν, ἡ μὲ
 καὶ τῶν Ἡρας γάμων, τῶσδ' ὄν
 ἰμὶ

tantis illius audirem, abijt ut tibi dicerem. Tu verò
 ipse vide quomodo explores virum. LVPIIT. Euge, sceleratus
 ille in me ipsum, & usque ad Iunonis nuptias etiam adione
 inebria.

quòd reformidaueris dice-
 re. LVN. Ipsam me, non
 aliam quampiam Iupiter,
 longo iam tempore. Ac
 primum quidem ignorabam
 quid rei esset cur atterid as-
 d' ò in me aspiceret: Ille au-
 tem etiam in gemiscebat, &
 sublachrymabatur: & si
 quando bibens tradidissem
 Ganymedi poculum, hic
 petebat ex eo iam ipso bi-
 bere, & capiens osculabas-
 tur interea, & ad oculos
 admovebat, & rursus pro-
 spectum in me intendebat:
 hæc intelligebam amato-
 ria esse: & multo quidem
 tempore verecundabar di-
 cere ad te, putabamq; cessau-
 turum à furore hominem.
 Postquam verò & ser-
 mones ausus es mihi adhi-
 bere, ego demittens il-
 lum adhuc lachrymantem,
 & ad genua prouolu-
 tum, obiuratis auribus, ut
 ne contumelias suppli-

ἰμεθύσθῃ τὴν ἵκταρ © ; ἀπὸ
 ἡμῶν τότερ ἄτιοι, καὶ ὡρα
 τὴν μετρίαν ἐκλάνθρωποι, ἵνα
 καὶ συμπόσας αὐτὸς ἰποιοῦ-
 σάμεθα. συγγνωσοὶ δὲρ ἢ πίνον-
 τας ὁμοία ἡμῖν, καὶ ἰδόν-
 τας ἄρᾶν ἡμῶν, καὶ οἷα
 ἔποτε ἔιδον ἐπὶ γῆς, ἐπιθύ-
 μησαν ἀπλάσσει αὐτῶν, ἕ-
 ρωσι ἀλόντων. ὁ δὲ ἕρωσ,
 βίαίωρ τι δεῖ, καὶ ἐκ ἀνθρώ-
 πων μόνον ἄρχα, ἀπὸ καὶ
 ἡμῶν αὐτῶν ἐνίοτε. Ηρ. σὺ
 μὲν καὶ πάντῶν οὗτός γε δεσπό-
 της δεῖ, καὶ ἄγει σε, καὶ φέ-
 ρεις τῆς ῥίνος, φασίρ, ἔλκωρ.
 καὶ ἐπὶ αὐτῶν, ἵνα ἄρ ἡ γῆταί
 σοι, καὶ ἀπὸ ἡμῶν ῥαδίως ἐς ὅ-
 τι ἄρ ἐκλάσσει. καὶ ὅπως
 ἐπιθύμα καὶ πωσθῆ τὸ ἕρω-
 τὸ σὺ γε. καὶ νῦν τῶν ἱξίωνι
 εἶδα λαθῶτι συγγνώμην ἀ-
 πόνεμας, ἄτι καὶ αὐτὸς
 μοιχάσας ποτὲ αὐτὸ πλὴν
 ζωῶκα, ἢ σοι τὸρ Παιετέρ
 ἕτι κερ. Ζ. ἔτι ἔρ σὺ μέμνη-
 σαι ἐκείνων, ἔτι ἐγὼ ἐπαι-
 ξα

Et nunc Ixioni scio quod
 veniam tribuis, ut qui © ipse adulterio cognoueris ali-
 quando illius uxorem quæ tibi Pirithoum peperit. I V.
 P I T. Adhuc enim tu meministi illorum, si quid ego lus

inebriatus est nectare? Cæ-
 terum nos auliores ho-
 rum sumus, © ultra mo-
 dum amatores hominum,
 qui quidem © conuiua-
 tores nostros ipsos feci-
 mus. Digni igitur venia
 sunt, si bibentes similia,
 atque eadem nobiscum :
 deinde © aspicientes cœ-
 lestes istas formas, ©
 quales nunquam viderunt
 in terra, concupiuerunt
 frui illis, amore capiti vi-
 delicet. Est autem amor
 violentum quiddam, ©
 non hominibus solum im-
 perat, sed © nobis ipsis
 interdum. I V N. Tuus qui-
 dem © valde hic domis-
 nus est, © ducit te, © fere
 nasa (ut aiunt) trahens, ©
 sequeris ipsum quocun-
 que duxerit te, © immuta-
 ris facile in quocumque
 iusserit, © prorsus posses-
 sio © ludus Amoris es tu.

Et nunc Ixioni scio quod
 veniam tribuis, ut qui © ipse adulterio cognoueris ali-
 quando illius uxorem quæ tibi Pirithoum peperit. I V.
 P I T. Adhuc enim tu meministi illorum, si quid ego lus

φαῖς ἔτι κατὰ τὸν ἀνδρῶν. ἀτὰρ
 οὐδὲν, ὃ μοι δοκεῖ περὶ τῆς
 Ἰξίωνος, κοινὰ μὲν μηδὲν
 ἴσως αὐτῶν, μὴδ' ἀποθέμην τῶν
 συμποσίων, σκαδὴν γάρ, ἐπιπέδῃ
 ἔρα, καὶ ὡς φησὶ, Λακρυῖα, καὶ ἀπο-
 φόρητα πάσχει. Ἡρ. τί, ὦ Ζεῦ,
 ἔστι δια γάρ μιν τι ὕβρισι καδὴν
 καὶ οὐδ' ἄλλως, Ζ. ἔσθλα μὲν, ἀν-
 ἄσθλων ἐκ νεφέλης πλάσσει
 μῦθοι αὐτῆς ὁμοιοῦν, ἐπεὶ δὲ
 λυθὴ τὸ συμπόσιον, ἔστι καὶ
 ἀγρυπνῆ, ὡς τὸ ἄκός, ἐπὶ τῆς
 ἔρατος, παρακατακλίνομεν
 αὐτῶν φέροντες. ἔτω γάρ
 πῶς αὐτῶν ἀνθρώπων, οἰχθῆς
 τυτυχησῶ τῆς ἐπιθυμίας.
 Ἡρ. ὦπαγε. μὴ ὄρασιρ ἔ-
 ποίῳ, τῶν κατὰ αὐτῶν ἐπι-
 θυμῶν. Ζ. ὁμοῖος ἄπομα-
 νων, ὃ Ἡρα τί φησὶ καὶ πᾶσι
 θεοῖς λανθὴν ἀπὸ τῆς πλάσσει-
 ας, ἐν νεφέλῃ ὃ Ἰξίωνος οὐκ
 εἶμι; Ἡρ. ἀπὸ δὲ νεφέλῃ ἐ-
 γὰρ εἶμι δόξα, καὶ τὸ αὐ-
 σκεδὸν ἐπ' ἐμὴ ποίησα δὲ
 τῶν ὁμοιότητα. Ζ. ἔσθλα μὲν
 φησὶ.

adeo graue tibi accidet ex hoc figmento, si cū nube Ixion cō-
 gredietur? IUN. Sed nubes ego esse apparebo, & turpiudine
 istam in me cōmittet propter similitudinē. IVP. Nihil istud
 dicia

si in terram descendens. Sed
 nōsti quid mihi videatur de
 Ixione? multandum quidena
 ipsum nequaquam, neque à
 conuiuio extrudendum est
 Je. rusticum enim foret.
 Sed quia amat, &, ut ais,
 lachrymatur, & intolera-
 bilia patitur. IUN. Quid
 nam, ὦ Iupiter? metuo enim
 ne & tu contumeliosum ali-
 quid dicas. IVPIT. Nequa-
 quam: sed b simulachrum
 ex nube fingentes tibi simia-
 le, postquam solutum fue-
 rit conuiuium, & ille viz-
 gilat (ut par est) præ amo-
 re, ad concubitum adhi-
 beamus, ipsi afferentes. sic
 enim ab angendo animo
 fortassis desistet, putans se
 consecutum esse desiderium.
 IUN. Apage, ut nunquam
 quicquam tempestiuum il-
 li contingat, quando ea ita
 qua supra ipsum sunt, con-
 cupiscit. IVPIT. Attamen
 patere, ὦ Iuno. Quid enim
 dicia

ρός. ὅτε ἦ ἡ νεφέλη ποτὶ Ἡρα
 γυνοίτ' ἄν, ὅτε οὐ νεφέλη, ὁ δ'
 Ἰξίων μόνον ἱξάπατήσεται. Η.
 ἀλλὰ οἷοί πάντων ἀνθρώποι ἀ-
 πείροκαοὶ ἔσιν, ἀρχὴ δὲ ἡσ-
 τελευτῶν ἴσως, ἢ δίκης ἵσταται ἄ-
 πασι, λέγων συγγενῶν δα τῆ
 Ἡρα, ἢ σύνδικτ' ὅτι ἔν' ὧ Διί,
 καὶ πρὸ πάρα ἱρᾶν με φέσεν
 αὐτῷ, οἱ δὲ πισώσοισιν, ἐκ εἰ-
 δότης ὡς νεφέλη σιωπῶ. Ζ. ὅ-
 κῃρ ἴω τι τοῖδ' ἔον ἔπη. ἰς τὸν ἄ-
 ἄλλω ἱμπρισθῶν, προχῶ ἄδελος
 πρὸσδεθείς, συμπεριγενεχθῆσι-
 ται μετ' αὐτῷ ἀεὶ, ἢ πόνον ἄ-
 παυσον ἔξει, δίκην δὲ δὸς τῷ
 ἔρωτ' ὅ. Ἡρα. ὅ ἦ δ' ἀνδρ' τῷ
 τόγῃ ἄφ' ἡ μιν ἀλαχίας.

sustinebit: pœnas videlicet has pro amore dependens. IVN.
 Non enim graue hoc quidem ob iactantiam.

dicis. neque enim nubes hæc
 vnquam luno erit, neque tu
 nubes: Ixion autē solūm de-
 cipiatur. IVN. Sed (vt om-
 nes homines arrogātes sunt)
 gloriabitur descendens fore-
 sitan, & narrabit omnibus,
 dicens coisse cum Iunone, &
 Iouis riualem esse. forsitan
 etiā dixerit me ipsum ama-
 re: illi verò credetur, quando
 non viderūt quomodo cū nu-
 be coierit. IVP. Igitur si
 quid tale dixerit, in infernâ
 præcipitabitur, & ac rotæ
 miser alligatus, cū ipsa per-
 petuò circumuoluetur, et la-
 borem nunquam cessaturum

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

Conqueritur Iuno apud Iouem se de stupro ab Ixio-
 ne appellatam. De Ixione notissima fabula est, quâ
 ex Pindari interprete ἀδ. β. aliâs attingemus, in postre-
 ma Saturnalium epistola fortassis.

a **D**VCIT te & fert nato, vt aiunt, trahens.] Era-
 smus noster sic transtulit: Iste quidem modis omnibus tibi
 dominatur, ducitque te, & circumagit ipsa, quòd dici so-
 let, nare trahens. Hoc rursus Lucianus vsus est in Hermoti-
 mo, siue de Sectis, vbi plura ex eodem Erasmo annotauimus.

b Simulachrum ex nube.] Ixion Iunonem persequutus. eiq; stuprum inferre conatus in nube libidinē suam exprompsit, specie deceptus. c ACROTÆ.] Ixion cūm Iunonem ad adulterium sollicitauerat, pœnas dat apud inferos. Nam perpetua rotæ vertigine circumtorquetur, de quo sic Tibullus:

Illic Iunonem tentare Ixionis ausi,

Verfantur sceleri noxia mēbra rotæ. Ouid. 4. Met.

Voluitur Ixion & se sequiturq; fugitq;.

Ea fustis explanantur in 10. Metam. Ouid. & in 6. Aen. Virg.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ

VENERIS ET

Σελῶης.

Lunæ.

Iacobo Micyllo interprete.

V E N V S.

ΤΙ ταῦτα, ὦ Σελῶη, ἧρα
οἱ ποιεῖσσι, ὅπου ἄρ
κατὰ τὴν Κασίαν ἕ-
ρη, ἰσάναι μὲν σὶ τὸ Ζεῦ, ὅ
ἀφορῶσαρ ἐς τὸν Ενδυμίονα
κατοῦδοντα Πάθειον, ἄτι
ἕως ἡμέτερον ὄντα, ἐνίοτε δὲ καὶ
κατὰ δαίμονα ἐπ' αὐτὸν ἐμεί-
σῃσσι ὁ δὲ Σελῶη, ὦ Α-
φροδίτη, τὸν τὸν ἕδον, ὅς μοι
τῶτων αἰτί. Ἀφροδίτη ἰκῆ
ἢ ὕβρις δαίμων, μὲν γὰρ αὐ-
τὸ τὴν μητέρα οἶα δίδρασκον,
ἄρτι μὲν ἐς τὴν Ἰδαν κατὰ-
ζων, Ἀγχίσην ἔνικα τῷ Ἰλίου.
ἄρτι δ' ἐς τὸν Λίβανον, ἐπὶ
τὸ Κασσίον ἰκῆνο μὲν ἄνθρωπον,
ἢ καὶ τὸν Περσέφασιν ἰκῆ-
ν ἄνθρωπον, quem

Quid hæc, ὦ Luna,
facere te aiunt, quo-
ries ad Cariā peruen-
nis, ut currū sistas, ac desupr
aspectes^a Endymionē dor-
mientē sub dio tanquā vena-
torem aliquē: interdum autē
etiam descendas ad ipsum
ex media via^c. L V N. In-
terroga, ὦ Venus, filium tuū
qui mihi harum rerum au-
thor est. V E N V S. Sine:
contumeliosus ille est.^b Me
quippe matrem ipsius quibus
modis offecit: nunc quidem
in Idam adigens Anchisæ
causā Troiani: nunc autem
in Libanum ad^c Assyrium
Proserpinæ desiderabi-
lem

τον ποιήσας, ἔξ ἡμίσεως
 ἀφείλετό με τὸν ἰρώμενον,
 ὡς πομπάκις ἠπέλησα, ἢ
 μὴ πάσονται βιαῦτα ποιῶν,
 ἠλάσθη μὲν αὐτῷ τὰ τόξα,
 καὶ τὴν φάρτραν, πειραι-
 ρήσασθαι δὲ καὶ τὰ πτερά. ἤδη
 δὲ καὶ πηλὸς αὐτῷ ἵντενα
 εἰς τὰς πύλας τῶ σανδαλῶ.
 ὁ δὲ κ' οἶδ' ὅπως τὸ παρανο-
 τικὰ διεδίδας, καὶ ἰκτετόωρ,
 μὲν ὀλίγον ἐπιτέλεισαι ἄ-
 πάντων. ἀτὰρ εἴπε μοι, λα-
 λῶς ὁ Εὐδυμίωρ ἐστίν; ὄπα-
 ραμύθητον ἦρ ἔτω τὸ δα-
 νόρ. Σ' ἐμὶ μὲν καὶ πάντων καλῶς,
 ὃ Ἀφροδίτη, Διοκῆ, καὶ
 μάστιγα ἔταρ ἐπιβατόμῃ
 ἐπὶ τῆς πίπρας τὴν χλαμύ-
 δα καθόδῃ, τῆ λαῖα μὲν
 ἔχορ τὰ ἀκούτια, ἤδη ἐκ
 τῆς χειρὸς ὑπορρέοντα. ἢ
 διεξιά δὲ, περὶ τὴν λεφα-
 λῶ ἐς τὸ ἄνω ἐπιτεκλα-
 σμῆν ἐπιπίπῃ, τῶ πρῶτος
 πο πειραιεμῆν. ὁ δὲ ὑπὸ τῷ
 ἕπνο κλυμῆ, ἀναπνῖα
 τὸ ἀμβρόσιον ἐκῆνο ἄδμα,
 τότε βίβω ἐγὼ ἀψοφητῆ

κατι-

ambrosium illū habitum. Tunc

lem fecit, & me ex di-
 midia parte amoribus meis
 priuauit. Quare iam se-
 pe illi interminata sum: nā
 desinat talia facere, fra-
 cturam esse me ipsius & ar-
 cū & pharetram: ampu-
 taturam autem etiam alas:
 lampridem verò & plagas
 ipsi in nates incussi sanda-
 lio: sed ille, nescio quo
 pacto, tum quidem sta-
 tim metuens ac supplicans,
 pauld post omnium obli-
 uiscitur. Verum dic mihi,
 formosusne Endymion iste
 est? Nam hoc quidem so-
 latio fuerit malo huic.
 LVN. Mihi quidem etiam
 admodum formosus, ὁ Ves-
 nus, videtur, & maximè
 quando instrata super ru-
 pem chlamyde dormit, læ-
 ua tenens sagittas pau-
 latim è manu prolaben-
 tes. Dextra autem circa
 caput sursum versus refle-
 xa, decorem affert faciei,
 cui circumfunditur. Ipse ve-
 rò solutus somno, anhelae

igitur tacitè equidem, & sine

καί ἴδω ἐπ' ἄκρων τῶν Λα-
 κτύλων βιβημῶα, ὡς ἄν μὴ
 ἀνιρρόφῃ ἰκταραχθείη.
 οἶδα τί ἄν ἔν σοι λέγοιμι τὰ
 μετὰ ταῦτα, πῶς ἂν ἀπηνυμῶ
 γὰρ τῆ τῶ ἔρωτῷ.

ullo strepitu descendens, ac
 summis digitis insistens, vi ne
 expergefactus ille perturban-
 ri possit. Scis igitur quid tibi
 post hæc dictura fuerim, sed
 pereo equidem amore.

GILBERTI COGNATI
 ANNOTATIONES.

a ENDYMIONEM dormientem.] Endymionē in mon-
 te Cavia Latmo, diuturno somno iacentem, Luna ita adamasse
 fertur, ut sepe ad ipsum de celo ascenderit. Occasio fabule in-
 sumpta videtur, quod Endymion motum Luna primus ob-
 servasse, atque alijs ostendisse dicitur, teste Plin. lib. 2. cap. 9.
 b Mematrem ipsius.] Conqueritur quoque de filij sui ne-
 quitia in amore fugitivo, carmine scripto, c Assyrium il-
 lum adolescentem.] Assyrij enim præ ceteris studiosi & pe-
 viti rerum Magicarum fuerunt, & veneficiorum.

IOANNIS SAMBVCI
 ANNOTATIONES.

μυθικός quod Luna deperiat Endymionem,
 & ὀσβετικός.

Cynthia perpulchri capitur forma Endymionis,
 Quem solita è media visere sæpe via est.
 Pòst etiã queritur Cythereia mater Amoris,
 De gnati factis, nequitiaq; graui.

QUID hæc, ô Luna.] τὸ ἔγκλημα κατ' ἀφήγησιν θαυμα-
 στικῶς Interroga, ô Venus, filium.] μετὰ γὰρ αἰ Φεαρετικῆ.
 Sine contumeliosus ille est.] παρομοιοῦσι ὀσβετικῆ δὲ
 τῷ ἐλάσῳ κατ' ἀπαείρησιν, πικρῶς. Sæpe illi in-
 terminata.] εἰ ἀπειλαί, Fraeturam esse me.] εἰ πῶς ἔστι.
 Verùm dic mihi.] ἐπίνοσι κατ' ἐρώτησιν. Mihi quidem
 admo-

admodum.] *ἀπόκρισις κατὰ φωνήν.* Quando in strata super] *ἐκ φωνῆς & causa.* Tunc igitur tacitè.] *ab euentu.* Scis igitur.] *præciso.*

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ Α-
πόλλωνος.

MERCVRII ET
Apollinis.

Eodem interprete.

MERCVRIVS.

ΤΟ δὲ καὶ χαλδὸν αὐτὸν
ὄντα, Ἡρακλέω, καὶ τῆς
χρυσῆς ἔχοντα βάναν
θρ, ὃ Ἀπολλων, τὰς λαμί-
σας γυζαμηνέσθαι, τὴν τε Ἀ-
φροδίτην, καὶ τὴν Χάειρον; Ἀπ.
ὀνομασία τις, ὃ Ἑρμῆ πηλὸν
ἐκείνῳ γὰρ ἐξ ὧν θαυμάσω, τὸ
ἀνιχνεύειν σωθῆσθαι, αὐτῷ, καὶ
μάστιγον ὄντα ὀρθῶσι μὴ ἰδῆται
ἐπιτόμιον εἰς τὴν λάμινον ἐ-
πιπεφυκότα, πομπὴν αὐτῶν.
ἢ ἰσὶ τῷ πρὸς ἄνθρωπον ἔχοντα.
καὶ ὁμοίως ἑὶ δὲ ὄντα αὐτὸν
πρὸς ἄνθρωπον, καὶ ἐλάσει,
καὶ συγκαθάρσει. Ἐρ. τὸτο
καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, καὶ ὃ
Ἡρακλῆ φρονῶ. οὐ δὲ λέ-
μα, ὃ Ἀπολλων, καὶ λιθάσει,
καὶ μὴ γὰρ ἰσὶ ὃ λάμινον φρό-
νη,

ITan' autem Vulcanum,
cum & claudus ipse sit,
& artem adeò fabrilem
& contemptam exerceat,
Apollo, pulcherrimas duas
uxores duxisse, Venerem at-
que Gratiam? APOL. Fe-
licitas quædam hæc, Mercu-
ri. Veruntamen illud equi-
dem miror, quòd cum illo
rem habere sustinent, &
maximè quando vident su-
dore fluentem, in fornacem
demittere atque incur-
uare sese, multa adeò fuli-
gine facie illius oppleta. Et
iamen talis ipse cum sit,
amplectuntur ipsum & oscu-
lantur, & vnà dormiunt.
MERC. Hoc & ipse in-
dignor, & Vulcano inui-
deo.

At tu comam nutri Apollo, ac euharam persona, ania-
num ob pulchritudinem elatum atque superbum præ te fea-
reni: